

V R T E C.

Izhaja
1. dne
vsacega
meseca
na celej
pôhi in
stoji za
vse leto
2 gl.
60 kr.,
za pol
leta 1 gl.
30 kr.
av. vr.

Naroč-
nina so
naprej
plačuje
in po-
šilja u-
redništ-
vu v
Lingar-
jevih
ulicah
hiš. št. 1
v Ljub-
ljani.

Časopis s podobami za slovensko mladino.

Štev. II.

V Ljubljani 1. novembra 1877.

Leto VII.

Pesence po nemških.

Kakó se zaspi?

Rad védel bi, kakó zaspi?
V blazino védm da se tiščim,
Ter mislim: „tréba je paziti zdáj!“
A predno spet odprém oči,
Užé na vzhodu se daní —
Sèn bil je tu, a šel je v kraj.

Ljudij sem vprašal drugih vžé,
Molčáli so o tem ljudjé!
Zatôrej ménim, da na svéti
Premnozih nij stvarij uméti,
Ker jaz še zdaj ne védm, ne znám
Ni tega, kar počénjam sám!

Véverica in nevihta.

Huhú! kakó nevihta mi srepó
Razgrajaš! — Vratca ta zaprém skrbno,
Ter druga odmašim na ónej stráni;
Kdo tamkaj mi uiti bráni?
Kaj res? — Zaprimo tudi ta takój;
A ti nevihta burna, zunaj stój!

Nevihta rjôve in bučí,
A véverca se ne bojí,
Lepó se stiska v mah zavita,
Dežju in tóci dobro skrita.
Nevihta zunaj je divjála,
A ona ôreh je glodála.

Otrok vpraša :

„Povej mi, o pticeca! kaj bez mirú
Prelétuješ mimo drevés in zidú?
Zakaj li obračaš nemirna očí?
Kaj v srci te drobnem teži in skrbí?“
„Veséla sem, nijsem otožna živál,
A lačni mladíci so, gôla drhá!
Zatôrej ne vprašaj, ne vstavljaj me tí;
Mladíčem za jážino užé se mudí!“

Lujiza Pesjakova.

Zvesti sluga Jakob.

Imovit gospod se je peljal na sanéh v nekej trdej zimi v bližnje mesto, kjer je imel sila nujen opravek. Spremljal ga je na potu njegov sluga Jakob, ki je jezdil na posebnem konji spredaj pred sanmi. Predno da prideta v mesto, treba jima je bilo iti preko dolzega, samotnega gôzda. A bila je užé trda temá. Sluga Jakob svetuje gospodu, naj bi prenočila v priprostej krémi, ki je stala ob cesti pred gozdom, kajti ljudje govoré, da se v gôzdu klatijo volkovi, ki so posebno zdaj v tako ostrej zimi zeló nevarni potujočim ljudém. Gospod srdito pogleda Jakoba ter zarohní nad njim: „kaj ne, užé ti preséda jezdariti, rad bi počival, lenoba stara! A ne tako jaz, ki moram še to noč biti v mestu, naj bi tudi gorelo.“ To rekši izpodbóde konja in šlo je dalje, da se je vse kadilo za njima.

Ali komaj da sta bila dobro v gozdu, sliši gospod na jedenkrat za soboj strašno zavijanje. Ko se ozrè, ugleda veliko četo gladnih volkov, ki so dirjali za sanmi; bili so užé blizu. Gospoda izpreletí strah in groza ter zavpije: „Jakob! Jakob! oh, moj preljubi Jakob! volkovi! užé so tukaj!“ Zvesti sluga Jakob ne zine niti besedice, pustí gospoda naprej se peljati, a on se s svojim konjem vstopi med saní in samogoltne volkove, potegne samokres ter ustrelí nekolikokratí med krvoločno divjo zverjád.

S strelivom je nekoliko časa strašil in odganjal gladne pošasti. A kmalu mu nedostane (izmanjka) strelnega prahú in volkovi se pritepó užé prav blizu gospodarjevih saní. Jakob to vidèč, reče gospodu: „gospod! svojega konja moram prepustiti tem gladnim grdobam a jaz se vsedem k vam na saní, ako ne, to noč sva obá izgubljena.“ — „Delaj, kakor najbolje znaš,“ reče gospod. Jakob se takój zažene s konja na gospodove saní ter še vedno drží svojega konja za uzdo. Še le ko volkovi prav blizu pridejo, izpusti jim konja, da ga raztrgajo in požró. Tako sta mislila, da sta rešena velike nevarnosti, ki jima je pretíla; ali varala sta se uboga popotnika. Ne dolgo in nekaj požrešnih volkov je bilo zopet za njima. Nekateri se užé zaganjajo v saní. Gospod ves obupan ne vé, kaj mu je storiti. Zdaj reče Jakob: „gospod, vse, kar morem storiti, rad storim za vas in vašo družino. Glejte, ondu se užé vidijo luči iz mesta; ako le še nekoliko minut pridržim gladne zverí od vašega telesa, lahko ste v mestu in nij vam se več bati za vaše življenje. Prosim vas torej, skrbite za mojo ženo in moje otroke! Bodite zdravi in spomnite se véasih svojega zvestega sluga Jakoba!“ To rekši, potegne meč, skoči iz saní ter se postavi v sredo med grozovite zverí. Volkovi to vidèč se nekoliko ustrašijo, a potlej še z večjo srditostjo planejo na ubozega Jakoba ter ga raztrgajo. V tem se je gospod srečno pripeljal do mesta. Brž skliče nekoliko ljudi, ki se takój podajo v gozd, da bi oteli nesrečnega človeka. A bilo je užé prepozno; našli so le še kostí ubozega Jakoba. Gospod nkaže kostí pobrati in spodobno pokopati. Za ubogo, zapuščeno ženo in otroke je ves čas skrbel kakor bi jim bil pravi oče. Odslej je bil tudi vsem svojim služabnikom prijazen in dober ter se je večkrat s solzami v očéh spominjal svojega zvestega sluga — Jakoba.

Kar revežem daruješ, Bogu posojuješ.

(Narodna pripovedka.)

Bila sta mož in žena. Mož je bil pogan, a žena je bila kristjana. Obá sta bila obče spoštovana, da-si zeló ubožna. Z veliko težavo in trdom sta si bila nekoliko novcev (denarjev) prihranila, ki sta je varovala, kakor zenico v očesu. Necega dne reče mož ženi: „ali veš kaj? — Dobro bi bilo, da bi svoje novce na kako varno mesto na obrésti naložila, ker v kovčegu ležeči ne nosijo nobene koristi, a lahko bi je tudi potrošila.“ Žena reče možu: „ako bi rad novce na obrésti naložil, daj je Bogu krščanskemu.“ Mož privoli v to ter reče ženi, naj mu pokaže, kje je krščanski Bog, da mu novce odnese in da vidi so li novci naloženi na dobrem mestu. Žena odpelje moža v cerkev in mu pokaže berače, ki so ob cerkvenih vratih sedeli in milostinj prosili. Reče mu: „tem ljudém podaj svoje novce, Bog je bo od njih vzel in ti je z najboljšimi obrésti povrnil; kajti védi, to so njegovi ljudje.“

Mož stori, kakor mu je rekla žena ter otide domóv.

Za nekaj časa potem jima izmanjka živeža in mož reče ženi: „idi žena, da poiščeva krščanskega Boga in ga prosiva, da nama nekoliko dolga povrne, ker ravno zdaj novcev najbolj potrebujeva, da si kupiva potrebne hrane.“ Žena mu odvrne: „pojdi v cerkev in stopi se na óno mesto, na katerem si novce dal siromakom, in Bog ti bo dal, kolikor je nama treba. Mož otide v cerkev, gre po njej tja gori do velikega altarja ter čaka, da bi mu Bog dal novcev, katerih toliko potrebuje. Ali v cerkvi ne vidi žive duše razven nekoliko beračev, ki so se v kot za vrata stisnili, Boga molili in od mimogredočih ljudi milostinj prosili. Premišljeva je svoj žalostni stan, zapazi iz cerkve se vračajoč na mramornej plóči na tleh jeden zlatník (cekin). Takój ga pobere in hití domóv. Doma pripoveduje ženi, kako je bil v cerkvi, ter nij nikogar videl v njej, ki bi mu kaj dal, niti sam Bog mu nij hotel ničesar podeliti, samo takrat, ko se je vračal iz cerkve, našel je po naključji na tleh zlatník, ki ga je pobral in prinesel domóv. Žena mu na to veselo reče: „mar misliš, ljubi moj, da je zlatník po naključji ležal na tleh? Ne, Bog sam ti ga je dal, ker on delí svoje darove nevidno. Nu zdaj idi na trg in kupi česar nam je treba za živež. Bog je predober, on nama tudi dalje še ostane milostljiv ter naju obvaruje lakote in bède. Kajti kdor koli vanj zaupa, njemu se nij bati nič hudega.“ Mož gre na trg, izmení zlatník ter kupi kruha, vina in ribo. Žena začne takój ribo pripravljati. Ali glej, ko jo razreže, pade iz nje majhen, svitel kamenček. Pokliče moža in mu reče: „evo, poglej, kako lep in svitel kamenček sem našla v ribi; nesi ga k zlatarju in dragotinarju (juvelirju), morda da dobiš bodi si užé kar koli zanj. Mož gre do zlatarja in ga vpraša, koliko mu da za svitli kamenček. Zlatar mu obljudi 5 gold. „Hm, ali toliko mi date zanj?“ vpraša mož čudéč se. — Zlatar si misli, da ga priprosti človek zasmehuje, zatorej mu takój obljudi 10, potem 15 in kmalu potem tudi 20 gld. Siromašni prodajalec ne reče nič, nego mislil si je, da se zlatar ž njim šali, a zlatar si je zopet mislil: glej, ta človek užé čuti, ne govori nič, on užé dobro vé, koliko je kamen vreden, zatorej mu takój obljudi 30, 50 in tudi 100 gold. Zdaj še le ubogí mož spozná, da tukaj nij nobene šale, nego da je kamen velike vrednosti; zatorej reče zlatarju, da ga ne da izpod 300 gld.

Zlatár mu takój izplača to vsoto, ker je znal, da je to drag kamen, in da je še več vreden nego 300 glđ. Mož veselo pohití domóv ter izroči ženi novce, pripovedajoč jej, kako jih je dobil. — „Ali vidiš,“ reče žena, „kako je krščanski Bog dober in milostljiv; on ti je desetero povrnil to, kar si ti njemu posodil.“ Mož spoznavši dobroto, milost in vsemogočnost božjo, pokriža se in postane dober in pravóvren kristjan.

(„Smilje.“)

Neposlušna Rozka.

„Rozka,“ rečejo mati, „pojdi na vrt in prinesi mi malo zelenjave, a to ti povem, da se mi ne dotakneš grozdja, ki je še nezrelo; lahko bi dobila grižo ter bi nevarno izbolela!“

Rozka takój otiđe na vrt, nabere nekoliko korenja in petršilja, ter se užé naprej veselí, kako jo bodo mati pohvalili zaradi njene urnosti. Veselo pevajoč se vrne iz vrta. Užé je bila blizu vrtnih vrat, ko ugleda ne daleč od vrtné ograde lep grózd. Rozka si misli: tako lep grózd mora zrél biti! A spomni se, da so jej mati zabranili in rekli, naj se nezrelega grozdja ne dotakne. „To vem“, reče Rozka sama v sebi, „da nezrelega grozdja ne smem zobati, ali óni grózd tam je užé popolnoma zrél, zatorej ga tudi smem malo pokusiti.“ Zdajci jej pade na um, da bi jo mati lahko videli pri kuhinjskem oknu, kako grozdje trga in zoblje vkljub njenej prepóvedí. Premaga se ter odstopi od svoje nakane. Ali hudobni duh, ki celó odraščene večkrat v skušnjavo napeljuje, polastí se najrajše otrok, da je zapelje v greh. Nek notranji glas — to je bil hudobni duh — zašeptá nedolžnej Rozki na uhó: „kako si ti moja Rozka, vendar neumna! Mar ne moreš celega grózda odtrgati, zrèle jagode pozobati, a to, kar je nezrelega v sosedov vrt zagnati? Mati gotovo niso šteli, koliko grózdov je na vrtu, in tudi ne morejo znati, da si prelomila njihovo besedo.“

Rozka mislèč si, da je res neumna, stopi do lepega grózda ter ga odtrga. A da bi je nihče ne videl, skrrije se za bližnji grm ter lákomo obira sladke jagode z grózda. Nu komaj dvakrat ugrizne v grózd, da iz vsega grla zavpije ter zalučí grózd daleč od sebe. Kaj neki je bilo v grózdu? Osa se je bila skrila med sočnate jagode, da bi sladki sók srkala iz njih. Rozka v naglosti in strahú pred materjo nij zapazila óse, ter je cel grózd prinesla k ustom. Osa jo piči ravno na ustnico tako nemilo, da je po vsem telesu začutila hudo bolečino.

Jokajoč je tekla k materi, ter jej odkritosrčno pové vse, kar se je zgodilo. Mati jej rekó: „zdaj vidiš, kako te je Bog kaznoval, ker nijsi slušala svoje matere. Zapómni si dobro ter nikoli ne pozabi, da se neposlušnost (nepokorščina) večkrat sama kaznuje, in da je užé marsikaterega otroka nesreča zadela, ker nij slušal svojih dobrih staršev. Jaz ti ne morem pomagati, zatorej trpi zdaj bolečino!“

Rozki je ustnica zeló natekla in hudo jo je sklelo, predno je bolečina popolnem nehala. Od sih dob je bila Rozka najposlušnejša deklica.

Fr. Ž. K.

Spominek na zagrebškem pokopališči.

Na pokopališči sv. Júrija v Zagrebu stoji na levi strani takój pri vходу na pokopališče nadgrobní spominek, kateraga vam nazoča slika prav natančno kaže.

Vsacega leta na vernih duš dan pòje rodoljubiva mladina nekoliko žalostnih pesen na tem grobu, ki je lepo nakiten z venci in razsvetljen, kakor malo kateri drug grob, z mnogobrojnimi lučicami.

Ako vprašaš, kdo počiva v tem grobu, slišal boš, da so v njem: nedolžne žrtve 1845. leta.

Na jednej strani omenjenega spominka so vrezana imena dotičnih nesrečnežev, ki je tudi mi tukaj podamo. Ti so: Bonfiko Ljudevit, Celiníć Ivan, Fikić Janko, Gvozdanović Ilija, Košćec Ivan, Kovačić Aleksander, Popilu Pavel, Reške Franjo, Štajdaher Dragutin, Seljan Ivan, Sutaj Ivan, Turza Pavel, Valenteković Franjo.

To je vse, kar dandanes v razgovoru s kacicim človekom o tem grobu zvédeti moreš; a temu se ne smeš čuditi, ker je od 1845. leta do današnjega dne preteklo užé preko 31 let, ter se ne najde več tako lahko kak človek, kateremu bi bila ta stvar onako znana, kakor se je dogodila. Zatorej mislim, da ne bode odveč, ako vam ob kratkem nekoliko povem iz hrvatske zgodovine o tem žalostnem dogodku.

Hrvatska dežela je užé mnogo prestala, največ, kakor je znano, v krvavih bojih s Turki; a pozneje se jej je bilo bojevati tudi z drugimi, žalibog s so-

sednimi národi, da si ohrani svojo samostojnost. Hrvatska dežela spada užé od 11. stoletja h kroni sv. Stepana, ter je z Magjari mnogo in mnogo let zajedno živila. Ali oholim Magjarom se je zazdéló, da vpeljejo svoj jezik v hrvatske uradnije in šole, ter da postane hrvatska kraljevina popolnoma odvisna od njihove uprave. Tako je hrvatskej samostojnosti pretíla velika nevarnost. To je dalo povód k sovraštvu jednega naroda do družega, in tako je prišlo med Hrvati in Magjari užé 1842. leta do prvega razpóra. Razpor in sovrašтво se je bolj in bolj širilo in vneli so se hudi prepiri. Bilo je 1845. leta 29. julija ob času občinskih volitev, da je sovrašтво do vrha prikipeló. Na trgu sv. Marka je curkoma kri tekla. V tem krvavem boji je padlo do 16 rodoljubnih mladeničev, ki so žalostno smrt storili.

Čez deset let po tej žalostnej dogodbi, bilo je to 1855. leta, zbrali so se nekateri hrvatski rodoljubi ter so sklenili, da se nabirajo dobrovoljni doneski za spominek, ki bi se postavil na grob onih rodoljubnih mladeničev, ki so svoje življenje žrtovali, da se ohrani národnost hrvatska.

To se je tudi zgodilo in spominek na pokopališči sv. Júrija v Zagrebu opominja nas še dandanes na óne zeló žalostne dogodke.

Maček in oven.

(Basen iz Ruskega.)

Živéla sta mož in žena, imejóča mačka in ovna. Žena si nabere smetane ter masla, a maček jej vse onečísti. „V našej kléti nij vse gladko“, reče žena možu. „Treba pogledati“, odgovóri on, „če nam kdo skriváje pákosti ne dela.“ Ide starka sama v klet, — a kaj najde? Maček je z lapko (taco) raz lonec dvignil pokrov in lizal smetano. Žena ga zapodí in otide v izbo, a pred njó je užé pribežal maček ter se skril za peč. „Evo“, žena izpregovorí móžu, „na misli mi nij bilo, da maček smétano líže po kléti; a líže jo. Ubíjva ga!“ Kadar maček sliši te besede, poteci iz-za péči in béži k ovnu v hlev: „jutri kánijo mene ubiti a tebe zaklati.“ Zgovorita se po noči zbežati od gospodarja. „Ne, tako ne bode,“ reče oven, „jaz bi rad pobégnil s tobój, a hlev je zaprt!“ „Kaj to!“ odgovóri maček, ter naglo spleza in z lapko zapah odrine. Idoč po poti najdeta volčjo glavo ter jo pobereta. Stopajočima zablešči v lesu ogenj. Hajdi k ognju. A kadar tam, vidita okrog ognja dvanajst volkov. „Bog daj dobro, volkovi!“ — „Dobrih gostj Bog daj!“ odgovoré volkovi. „Brate!“ povpraša oven mačka, „kaj bi li večerjala?“ „Dvanajst volčjih glav imava. Pojdi, izberi najdebeléjšo!“ Oven otide v grm, ter vzdigne volčjo glavo, katero sta bila našla, in zavpije: „ali je ta?“ — „Ta nij! Izberi boljšo.“ Oven zopet vzdigne isto glavo ter novič povpraša: „ali je ta?“ Volkovi se toli prestrašijo, da bi radi zbežali, a brez prošnje zopet ne smejo. Štirje zaprosijo mačka in ovna: „dajta nam, da otidemo v drva.“ Otidó. Ostalih osem se potem še bolj zbojé mačka in ovna. Zopet štirje poprosijo, da bi odšli. Maček jim ozbiljno reče: „dobro, a da se mi naglo vrnete!“ Zdaj poprosijo še zadnji štirje, da bi šli pogledat za ónimi, kaj delajo? Maček jim še ozbiljneje ukaže skoraj priti, a sam se ovnu v slast nasmeje.

Volkovi se zberó ter ubežé po gozdi. Sreča je medved Hruševár. „Ali si užé slišal, Hruševár“, povprašajo, „da bi maček in oven snedla dvanajst

volkov? „Nikoli še ne.“ „A mi smo sami videli tacega mačka in ovna.“ „Kako li to? Sam hočem iti pogledat.“ „U, Hrúševar! težko delo bode. Maček je béšen; pazi se, da te ne raztrže na kosce. Kaj nam pomaga hitrejšim biti od psov in zajcev? Pozovimo ga rajši na obed!“ Zgotové obed in pošljó k njima lisico: „stópi ter pokličí mačka in ovna!“ Lisica se stane prepirati: „jaz sem skokonoga, a nijsem izgovorna.“ „Stópi a ne boj se!“ Lisica steče po mačka in ovna. Kadar se povrne, reče: „obetala sta priti. U, Hrúševar! ne veš, kakšen maček je! Na panji sedí in lomí ga z nohtmí, ter svetlo gleda, kakor bí v peči gorélo.“ Medved jednega volka za stražo postavi na visok panj, v lapo mu dá véjo in ukaže: „kadar ugledaš mačka in ovna, mahni z véjo!“

Maček in oven res ideta na pojédino. Videvši stražo, ustavita se ter se stisneta drug kè družemu. „Jaz“, dé maček, „tiho odlézem po traví ter na panj sedem baš volku za tilnik, a tí potlej skočí nanj ter s čelom ga trčí, kolikor moreš!“ Oven puhne, trkne ter ga prekopicne, a maček mu skočí za vrat in mu vanj vcépi ostre nohtí, odíráje ga do same krvi. Kadar medved in volkovi to vidijo, začnó mej soboj govoriti: „volka sta vrgla s tolicega panjú, kako bi se jima li mogli mí braniti na zemlji? Nij li bolje, da se skrivši raztáknemo po brlozih, kamor kateri? — To rekši razprhnó se vsi po lésu, kakor bi mignil. A. K.

Moj dom.

Z očetom in materjo živim v jednej hiši; to je moj dom ali očetova hiša. Oče in mati sta moja roditelja ali starši. Hiša mojih staršev mi je najljubša. V njej imam mnogo veselja. Oče in mati me imata rada in sta prijazna z menoj. Pripovedujeta mi marsikaj dobrega in lepega. Oče in mati skrbita za mene. Če gre dež ali sneg, sem v hiši svojih staršev dobro zavarovan. Če je zunaj mraz, se v hiši lahko pogrejem. „Kadar je noč, v hiši svojih staršev mirno in varno spim. Kako vesel sem, da živim pri svojih ljubih starših!“

Domače cvetice najlepše cvetó,
In ptički domači najslajše pojó;
Prijatli domači so mil'ga srcá,
Ljubezen, zvestoba le biva domá,

Doma preživeti si dneve želim,
Umreti se tudi domá ne bojim;
V domačej gomili se spava sladkó,
Mi bratje, sestrice rahljajo zemljó. (P.)

Živali nemajo hiš. Divje živali prebivajo po poljih in gozdih. Ptički imajo svoja gnezdica, lisica svoje brloge. Tudi ljudje nijso imeli od pámtiveka takih hiš, kakor je imajo dandanes. Živali so po poljih in gozdih, ali pa po brlogih in votlinah, kakor živali. Daleč od nas so še zdaj take dežele, v katerih ljudje nemajo hiš. V takih deželah prebivajo otroci po ves dan zunaj na prostem, ter ne hodijo v nobeno učilnico. Po noči ne morejo taki otroci ležati v gorkejši in mehkejši postelji, nego spé zunaj na trdej zemlji.

Tudi take dežele so, v katerih imajo ljudje samo kóče ali kolibe. Kóče nemajo ne sobe ne čumnate, ne kuhinje ne oken. Streha pri kočah stoji na prostejši zemlji. Kóče so majhene in nizke. V kočah nij prijetno stanovati. Nekateri ljudje nemajo hiše niti kóče. Velika in lepo zidana hiša se imenuje palača. V takih hišah živé zeló bogati ljudje. Majheno, leseno in ubožno hišo imenujemo tudi kóčo. Kdor je zadovoljen, žíví v koči ravno tako veselo in srečno, kakor bogati ljudje v svojih lepih in dragih palačah.

Stvari, katere vidim zunaj na hiši, so: zidovje, streha, vežna vrata, okna, hišni ogli, žleb, line, dimnik, veterница, strelodov in nadstropja. T.

Meteori ali

Ne vem, je-li kdo izmed vas, mali moji čitatelji, užé slišal, da žareče kamenje in železo pada z neba doli na našo zemljo? Ako o tem še niste slišali, povedati vam hočem danes nekoliko o tej prečudnej prikazni v naravi. — Tak kamen ali železo, ki z neba pade na zemljo, imenuje se meteor ali spodnebnik. Užé v davnej preteklosti znali so ljudje, da kamenje izpod neba pada, ter so tako kamenje imeli za sveto stvar. Tudi se je užé dogodilo, da je kamenje in železo padalo na zemljo, kakor da bi deževalo. Ljudje so tako kamenje in železo nabirali in shranjevali, a Arabci si so od takega železa kovali sablje, katerim so neko izvanredno, tajno moč pripisovali, misleč, da takega človeka, ki ima sabljo od meteorovega železa, ne more nihče premagati. — Da so ljudje o tacem kamenji in železu različne stvari govorili in mu vsakoršne zlé poméne pripisovali, to je naravno, ker si takrat ljudje še niso znali takih prikazni razložiti.

A ne smete misliti, da zdaj ne padajo več meteori na zemljo, ker jih vi znabiti še niste videli. Naša zemlja je zeló široka, a še večje in širokejše je morje, in po tako velicem in širocem svetu se meteori lahko razkropé, ter se le redko kedaj dogódi, da tudi v naši domovini kak meteor na zemljo pade. Ker učeni ljudje take čudne in redke prikazni zapisujejo, zato so tudi na drobno popisali meteor, ki je padel pri Hrašćini blizu Zagreba. Hrašćina je majhena vas na Hrvatskem med Sv. Ivanom in Novim Márofom ne daleč od Zagreba. Denašnja slika vam kaže to vas s padajočim meteorom. Naj vam povem nekoliko, kako se je to zgodilo. Bilo je 1751. leta (zdaj je užé tega 126 let) 25. dne meseca maja okoli šeste ure

spodnebniki.

zvečera, da so vaščani v Hrašćini zagledali na nebu gorečo kroglo. Krogla se je čez nekaj časa razpočila s silnim praskom in pokanjem na dva kosova, ter je z velikim gromom padla na zemljo. Na zemljo padajoč, puščala je za soboj ognjeni pas, podoben zapletenej, žarečej verigi. Na podobi vidite nad vasjo beli krog in svitel pas za njim, to je meteorov padec, ki vam kaže, kako se je ognjena krogla razpočila in na zemljo zletela.

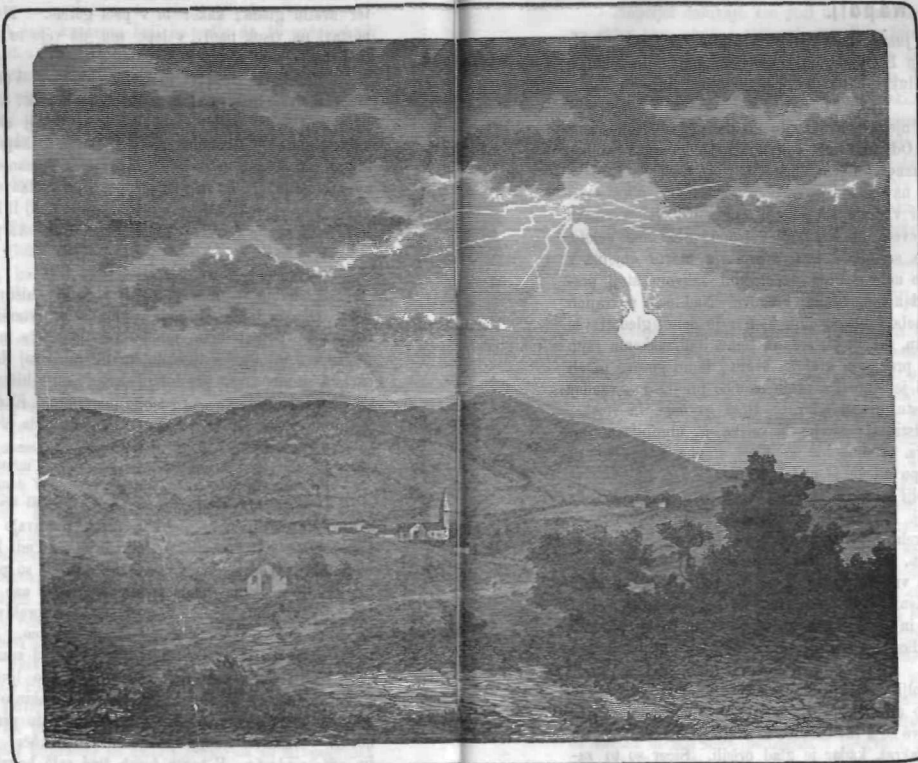
Tedanji gospod župnik v Hrašćini in še nekoliko vaščanov je zapazilo, da je jeden kos te ognjene krogle padel na sosedovo njivo. Takój drugega jutra gredó na njivo, da poiščejo to prečudno kroglo, katero tudi res najdejo in ódnesó v farovž. Izkopani kos je tehtal preko 70 funtov, to je po naši novej meri preko 39 Kilogramov. Gospod župnik ga pošljejo zagrebskemu škofu, a škof ga pošlje cesarju na Dunaj, kjer ga še dandanes hranijo.

Vam otroci se to zeló čudno zdi, da tako veliki kosovi železa padajo z neba doli na našo zemljo; a kaj porečete k temu, ako vam povem, da jih je padlo še mnogo večjih in težjih. V Alzaciji je padel s strašnim praskom meteor, ki je tehtal 260 funtov (145 Kilogramov), a 1803. leta je padlo v Normandiji do tri tisoč kosov železa, med katerim je največji kos tehtal 17 funtov (9 Kilogramov).

Padajoči meteori so naredili tudi užé mnogo nesreče, ker so zažgali slannate

strehe in so tudi kacega človeka ubili, kakor se je to zgodilo 1650. leta v Milanu, kjer je meteor ubil nekega frančiskana in nekoliko pomorščakov na morji.

V južnej Ameriki so dobili pri nekem kovači velik kos meteorovega železa, ki je tehtal do 1500 funtov (840 Kilogramov), katerega je kovač rabil za nákovalo.

Ljudje kupujejo meteore za drage denarje in je hranijo v prirodoslovnih zbirkah. Kdorkoli je kak meteor užé videl, čuditi se je moral, ako je pomislil, kako daleč je nekđaj tak kamen potoval po nebeskem svodu, kjer nij bilo še nikoli kacega človeka, a zdaj mirno počiva v kakej zbirki med drugimi rudami. Učénjaki meteore brusijo in krójjijo na najmanjše kosce, ter je primerjaje z drugimi rudami; zatorej zdaj užé tudi vedó, iz česa obstojé in od kod da pridejo.

Napolj.

Napolj je glavno mesto južne Italije, ter šteje preko 400.000 prebivalcev; za Londonom, Parizom in Petrogradom je tedaj Napolj najljudnatejše mesto v Evropi. Poteza se v polukrogu ob morskej luki med hribom Vezuvijem in Posilippom.

Najlepši razgled na mesto, njegovo okolico in na morje je z samostana, dve pičli uri hodá od Napolja. Od tod vidiš v najkrásnejših barvah mnogo različnih stvari, vse v divnej jasnosti in natančnosti. Tu vzkipeva k višku pepelasti oblak Vezuvijev, tam na vzhodu obkroževa obzor pojas gorá Apeninskih, pokritih z lesovi in gaji v prelepem zelenji, tu zopet venča vinska trta nizko pogorje spajajoč je s cvetnimi livadami v jedno prekrasno celoto. Prijazne vile in veličastne stavbe se bliščé izza drevja, a mesto objema v podobi polumeseca temno-modro nebo. Pred napoljskim zalivom stoji prekrasen otok Ischia in divji Kapri z razrovanimi bregovi. Nad celo pokrajino je razpeto lepo modro in jasno nebo; blagor mu, komur je dano, gledati vse to; morda ga nij kraja na svetu, ki bi bil jednak temu italijanskemu raj. Kdor je samo jedenkrat videl ta prekrasni kraj na svetu, temu gotovo nikoli več ne izgine iz spomina. Da-si je Napolj s svojo okolico prekrasen, vendar so nekateri deli v notranjem mestu precej odurni. Hiše so ozke in visoke, nekatere imajo celó po osem nadstropij; strehe so nizke in obrobljene, na nekaterih rastó cvetice in grmovja. Večina hiš so stare stavbe z neokusnim lepotičjem. Ulice so ozke, tlak po ulicah je obdelana lava.

Jedina široka ulica v Napolji je ulica Toledo, dolga polu ure hodá; tu je vzlasti o pustu vse črno ljudij. Najkrásnejša poslopja stojé na morskem obrežji, koder se tudi najrajše sprehajajo Napolitanci. A tudi ostale ulice so jako žive, povsod kraljuje veselost, ker napoljski prebivalci ne poznajo skoraj nobene žalosti. Povsod je slišati vriš in hrup; pevci, pripovedovalci, kričači in igralci ugajajo povsod svoj glasni posel. Dá, še celó vsi rokodelci delajo zunaj pred hišo; peče, kuha, jé in pije se pod milim nebom. Neprenehoma drdrajo jednovprežni vozički po ulicah, in da-si so vozniki zeló urni, pripetí se le malokedaj kaka nesreča.

Posebna vrsta ljudij v Napolji so lazzaroni, to so ljudje brez dóma in stalnega opravila; imetka nemalega, cele noči prespé na golem tlaku ali na prgišči slame na ulicah; živé se z zaslužkom, ki si ga pridobé kot posli, nosači in dninarji; delajo samo takrat, kadar je glad prisíli. Sicer so to zanesljivi ljudjé in si ne obdržé tujih stvari, a vendar se dájó za plačilo najemati k tatvinam in umorom. Oblačijo se zeló siromašno: na prsih odprta srajca in kratke nogavice; glave ne pokrivajo nikdar in obutev jim je neznana reč. Vseh lazzaronijev štejejo v Napolji blizu do 60 tisoč.

Skoro vsi ljudje nosijo svilena oblačila, radi se lepoticijo s cveticami; konje kinčajo s praporčki ter je vprezajo v rudeče pobarvane vozove.

Tudi otročji pogrebi imajo nekaj prijetnega in veselega na sebi. Na nosilnicah, na katerih nosijo otročja trupla, razprostrano je rudeče pregrinjalo z zlatom izšito; na njem leži pozlačena in posrebréna krsta (truga) in v njej belo odeto in z rudečimi trakovi olepšano telo; na vsacem oglu dečje krste je na žici pritrjen vznašajoč se angelj, kateri se pri sprevodu vedno giblje ter s cveticami, ki je ima v rokah, neprestano obsipava mrtvo dete.

Napoljci dobivajo vse jedi na ulicah, kjer so na prodaj razpostavljene in na videz prav okusno pripravljene. Ribe ležé tu v čistih koših, raki in ostrice na zelenih listih in poleg tega cele kôpe citron in pomaranč. O praznicih, posebno o velikej noči, je diven prizor na Toledskej ulici; grozdje, smôkve, melone in drugo ovočje leži tu v velikanskih kupih nakopičeno.

Zimski čas je v Napolji podoben našemu aprilu, zdaj pali parno solnce, zdaj prši in razsaja vihar; led in sneg sta tu jako redka prikazen. Tudi v mesecu decembru pospavajo lazzaroni poludansko spanje na ulicah in mnogi na pólunagi berač prespi takó vso noč. Na mrzlejšo zimo Italijani niso pripravljeni. Tla v hišah so kamenita, visoka okna niso dobro zaprta, peči tu nij, ognjišča redka in domače ljudstvo ogreva se na žrjavici v ponvah po sobah.

I. V.

Bodi usmiljen.

Matijček in Nežka sta prišla ravno iz šole domóv. Tu vidita v veži pred vrati starega možá, ki je bil slabo oblečen in se je ves tresel od mraza. „Usmilite se me,“ prosí siromak, „gladen sem, prosim vas, dajte mi malo kruha!“ — „Idite z nama v hišo,“ reče milosréna Nežka, „da se malo pogrejete, danes imamo gorko v hiši.“ Ko je tako ubozega siromaka v hišo pripeljala, takój gre k materi in je prosí, da bi dali ubozemu možu kaj gorkega jesti. — Matijček stopi v tem k očetu in prosí, da bi temu siromaku podarili kako staro obnošeno obúvalo. — Ubogi starček je dobil zdaj vsega, kar mu je bilo treba. Lepo in prisréčno se je zahvalil vsem skupaj, ko je odhajal iz hiše, a še posebno se je obrnil k dobrima otročičema, blagoslovil ju je in jima rekel: „stotero vama Bog povrni, kar sta storila za mene ubozega človeka!“

Tudi oče so svoja otroka zaradi tega lepo pohvalili. „Lepo je to,“ rekli so, „da se je vama ubogi človek smilil ter sta zanj prosila, ko mu sama nijsta pomagati mogla. Takó je treba, da vselej storimo, takó ima Bog rad, in on sam nam zapoveduje, da moramo takó storiti. — Kadar vidimo kakega ubožnega človeka, ki se mu slabo godi, moramo usmiljenje imeti ž njim, to je, njegovo nadlogo in trpljenje moramo tudi mi v srci občutiti. Tako čutilo je blago čutilo, ki se usmiljenje imenuje. Ljudje, ki se radi usmiliijo svojega bližnjega, pravimo, da imajo dobro, plemenito srce. Kdor se svojega bližnjega ne usmili in mu neče pomagati v njegovih revah in nadlogah, pravimo, da ima trdo kamenito srce. A to je grdo in nečloveško.

Takó so učili dobri oče svoja otroka. Blagor takej družini!

Revežem pomagaj rad,
Revež tudi tvoj je brat.

Karkoli storiš, sebi storiš.

Živel je svoje dni puščavnik, ki je hodil od hiše do hiše, da bi si izprosil hrane. Nekej grofinji je bil užé prenadležen. Da bi se nadležnega puščavnika za ves čas svojega življenja iznebila, dala mu je dva hlebčeka kruha, pomešana s strupom. Puščavnik vzame hlebčeka, zahvali se ter otide.

A istega dne malo pozneje se dogodí, da oba grofična sina izgubita na lovu pravi pot ter dospeta do votline, v katerej je prebival puščavnik. Mlada grofa sta bila žejna in lačna, da se Bogu usmili. Prosila sta tedaj puščavnika, da bi jima dal vsaj malo kruha.

Puščavnik jima takój pomolí oba hlebčeka, ki ju je bil prejel od njíju matere. Grofa pojésta kruh in — umreta.

Ko grofinja to izvé, pade od velike žalosti na tla in omedlí. Bila je to za njo strašna kazen božja.

A puščavnik jej reče: „zapomni si, karkoli storiš, sebi storiš!“

Naša obleka.

Otroci! kadar se igrate, večkrat si obleko umažete in raztrgate, a ne da bi šli k materi in jo prosili, da vam obleko zašije, nego raztrgani skačete okoli hiše in še celó po vási ter si mislite: „kdo neki ravno mene gleda? kaj se ljudje brigajo za mene in moje raztrgane hlače!“ A kadar imate kaj lepega na sebi, bodi si le kako ruto za vratom ali snažno srajco, potlej se, kaj ne, vse drugače obnašate. Potlej si mislite, da vas vsak človek gleda in se vaše lepote čudi. Po vaših mislih bi moral, to se zná, vsak človek svoje delo pustiti, ter za vami hoditi in se vam čuditi.

Vidite, ljubi moji, ravno tako je tudi z vašimi napákami in lepimi čednostmi. Kadar nijste na pravem potu, nego na potu nápačnem, takój si mislite, da tega nihče ne vé, da vas nihče ne vidi, nihče ne gleda ter nihče ne mara za vas. A kadar ste na potu lepih čednosti, potlej mislite, da ima vsak kamen oči, da vas vsak človek in tudi vsako najmanjše dete gleda in občuduje.

Imejte, ljubi otroci, Boga vedno pred očmi, ter se ne bojte nikogar, naj vas tudi ves svet gleda, a ravno tako naj vas niti najmanje ne skrbi, ako vaših lepih čednosti neče nihče da vidi. Nekdo je vendar, ki vas vidi, in ta „nekdo“ vam bodi v tolažbo!

Drag. Joviša.

Koliko stoji žrebé.

(Basen.)

Na zelenem pašniku se je pasla kobila. Veselo je skakalo okoli nje mlado žrebé. Krvoloki volk to vidéč pristopi in vpraša kobilo, bi li mu ne hotela prodati žrebeta in na koliko je cení?

„Zakaj ne bi?“ odgovori kobila, „rada ti prodam žrebé, a cena mu stoji zapisana spodaj na kopitu moje desne noge. Ako znaš čitati, poglédi spodaj na moje kopito, in čitaj!“

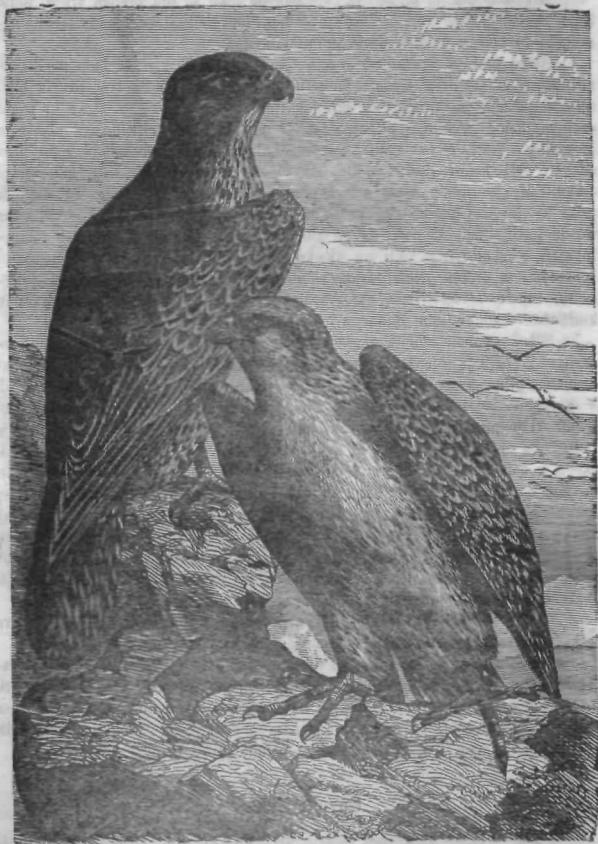
„Učen sem, kakor malokdo,“ odgovori volk in da ne bi znal čitati!“

Kobila privzdigne nógo. Volk stopi bližej, da bi čital, kar je na kobilinem kopitu zapisanega. Ali v tem trenutku ga udari kobila s kopitom tako nemilo v glavo, da se mu vse zasveti pred očmi ter kakor mrtev pade na tla.

Prirodopisno - natoroznansko polje.

Sokol.

Razven goloba, labuda, slavca in kukavice je sokol Slovanom najbolj priljubljena ptica. Zatorej se njegovo ime nahaja po mnogih národnih pesnih,

v katerih se navaja v izgled prave junaške pogumnosti in posebne značajnosti. Brez pomisleka lahko rečemo, da so sokoli najlepše in najpopolnejše

ujedne ptice. Vsi se držé ponosno, hitri so in okretni, močni, pogumni in drzni. Sokoli imajo velike glave, lepe bistre oči, in dolge, ozko urezane peroti. Ne prevelik ali vendar močan kljun je lepo vkrivljen ter ima na gornjej čeljusti zobu podobno škrbino, dolgi prsti na hlačastih nogah so oboroženi z močnimi zavitimi kremplji. Sedè se držé po konci, a po tléh nerodno skačejo,

Sokolovo telo je krepko in okretno; po žilah se mu preliva vroča, burna kri. Barve je lepo sive, preko grla ima lep belkast pas, a po trebuhu je rudečkasto belega perja s povprečnimi progami.

Sokol prebiva povsod po gozdih, posebno ondot, kjer se nahajajo kameniti holmi in skalovite stene. Po letu živé na pare ter ne trpé družih blizu sebe, a po zimi se družijo in potujejo proti jugu. Sokol je strah in trepet vseh majhenih in velikih ptičev, od divje gosí in race do poljskega skorjanca in vrabca. Najrajše se spušča za letečimi pticami. Kadar dobi kako ptico na oko, letí kakor strela za njo, da človek ne more razločiti, kaj fréi po zraku. Manjšo ptico takój v zraku zadavi, a večjo tako dolgo mikásti, da pade ž njo na zemljo, kjer jo še le popolnoma umori. Čudno je pri njem to, da pustí plen, ako vidi, da ga kdo preganja. Gnezdo si najrajše dela po luknjah v skalovji, a tudi na visoka drevesa je rad postavi. V gnezdo od suhe brstí in dračja položí samica konec meseca maja po tri ali štiri rudečkasta, rujavo pikasta jajca, katera ona sama valí, a samec jo le hrani in kratkočasí z umetelnim letanjem.

Sokol se dáde izučiti, da loví druge ptice in je nosí svojemu gospodarju. V Aziji je bil lov s sokoli užé v starodavnej dóbi navaden, a to ne samo na ptice, nego tudi na čveteronoge živali: gazele, lisice, volkove i. t. d. V Evropi je lov s sokoli prišel v navado v osmem stoletji pri velikej gospódi, ki je mnogo trošila na izučene sokole. Nemški cesar Friderik II. je 1240. leta spisal celo knjige o sokolskem lovu. Za dobro izučenega islandskega sokola je v srednjem veku marsikdo rad dal po 10.000 goldinarjev. — Ko je francoski kralj Filip Avgust oblegal mesto Akon, ušel mu je lep sokol. Ko je slišal, da so ga Turki vjeli, obetal jim je 1000 cekinov zanj, ali nij ga dobil. Angležki kralj Edvard III. je izdal postavo, da vsak, kdor bi izurjenega sokola ukradel, zapade smrti. Z lovom in učenjem sokolov so se ukvarjali posebni ljudje, katerim se je ta posel dobro izplačal, kajti večkrat je za lepega in dobro izučenega sokola dobil po 500 do 800 gold.

Za lov so najboljše samice, ki pa ne smejo biti prestare, največ po dve leti. Šola za sokole se začné v jeseni ter se navadno konča v pomladi.

Dandanes se je lov s sokoli ohranil samo še v Aziji, posebno na Tatarskem; v Belgiji, Holandiji in Francoskem so ga užé večji del opustili. Je-li so kedaj imeli lov s sokoli po našej slovenskej domovini, tega ne vem povedati, a to vem, da so se pri nas ustanovili drugi „Sokoli“, krepki in hrabri, katere nam Bog požívi in obilo pomnóži! —

Goveja živina.

Največ koristi nam daje goveja živina. Vol nam pomaga pridelovati vsakdanji kruh, daje nam meso, obúvalo in obleko; zatorej je vol vsacemu kmetu najljubša žival pri hiši.

Kakor je vol potreben za oralo, tako je potrebna krava za mleko, ki je najzdravejša pijača, posebno za mlade ljudi, naj si bo užé sladko ali kislo, opresno, mrzlo ali kuhano. Iz mleka se nareja surovo maslo ali puter, ki ga na kruh radi mažemo; a preveč maslenega kruha jesti nij zdravo za želodec. Puter se ometa iz smetane (vrhnje), surove ali kuhane, ki jo otroci radi ližejo, kar pa nij dobro, ker večkrat škoduje človeškemu telesu. Iz putra se nareja maslo, dobro za zabélo in mnogotera zdravila. Tudi síra se mnogo naredí iz mleka, bodi-si užé tako imenovani laški sir v velikih hlebih, ali pa domači borovi sir v majhenih kepah. Dojna krava je prava mati za rejo otrók. A krava, pravijo, da „pri gobci molze.“ To se pravi, kdor hoče dobro molsti, treba je, da kravam dobro polaga, posebno, kadar ima tele.

Vola, kravo in tele imenujemo govejo živino, a njihovo meso imenujemo govédino, ki nam daje dobro in tečno juho. Ako se tele zakolje, imenujemo njegovo meso telétino. Kakor je vol pohleven, posebno kadar vozi, tako hudoben je bik; treba se ga je varovati.

Goveja živina po hribih je večjidel rujava, tudi rudečkasta, pa nekoliko manjša; po ravninah je večja in bela, ima dva rogova, kakor dva srpa, da se brani sovražniku. Tudi dolg rep ima, da od sebe muhe in hude obáde odganja.

Mladim volom pravimo junci ali telci, a mladim kravom telíce ali junice. V krmo jim dajemo seno, otavo in slamo. Za priboljšek je vsaka zelenjava dobra; a vsako zelišče ne daje jednako dobrega mleka. Dobé se zelišča, ki kravam mleko vzamejo, ali je pa naredé, da je rudeče kakor kri, kar nekateri neumni ljudjé mislijo, da je narejeno ali začarano. Svoje dni so imeli stari očaki velike čede volov, krav in ovac, ki so bile njihovo največje bogastvo. Še zdaj taki kmetje najboljše izhajajo, kateri imajo mnogo lepe goveje živine. — Goveja živina polje gnojí, in je rodovíti. Kjer nij goveje živine, ondu je malo kruha. Strašna nesreča je živinska kuga, nalezljiva bolezen, ki se k nam iz ptujih krajev zanese. Voli vozijo po šest, po deset let; potlej se obredé in mesarju prodajo. Krave po deset, tudi po dvajset let molzejo, potlej se opítajo in pobijó. Voli dajejo loj za lojene sveče, kožo za podplate, rogove za žlice in glavnike, dlako za sedla, stole in komate. Iz kostí se delajo gumbi in različne druge stvari. Hvaležni moramo bití dobremu Bogu za tako plemenito živino, ki nam toliko koristi donáša.

Razne stvari.

Kratkočasnice.

* Oče: Pojdi, Jožek, in poglédi, koliko je ura?

Jožek: Zdaj še nij nobena ura.

Oče: Kako to?

Jožek: Zató, ker je malo poprej dvanajst odbila, in zdaj še nij jedna ura.

* Pijaneu pade klobuk z glave. Rad bi ga pobral, pa ga ne more. Zatorej reče: „veš kaj? ako te bi jaz

hotel pobrati, potlej ležim jaz na tleh, in ti me gotovo ne vzdigneš; zató je boljše, da ležiš ti na tléh! —

* Kmet prinese pismo na pošto brez napisa. Poštni uradnik to vidèč, vpraša ga, zakaj nij napisal, kam da gré pismo? „Kaj?“ pravi kmet, „alí je treba, da vsak človek vé, komu da pišem?“

7. Zjutraj.

Besede M. Vilhar-jeve.

Veselo

Vglasbil dr. B. Ipavec.

I. 2. glas.

1.	Solu-ce	čez	hrib-ček	gré,	Lu-na	pa
2.	"	"	"	"	Ro-ži-ce	
3.	"	"	"	"	Pti-či-ce	
4.	"	"	"	"	Pe-smi	v ne-

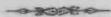
Glasovir.

cresc - cen - do

1.	za go - ré;	Zve-zdi-ce	pre-svit-lé	Se po-to - pé.
2.	se bu - dé,	V ro-si pa	njih gla-vé	Kras-no bli - ščel
3.	žver-go - lé,	Žar-kov se	ve-se-lé,	K ne-bu le - té.
4.	bó do - né;	Ra-ja-ti	tu-di smé	Mo-je ser - cé.

cresc - cen - do

1.	Zvez-di-ce	pre - svit - lé	Se po-to - pé.
2.	V ro-si pa	njih gla - vé	Kras-no bli - ščel
3.	Žar-kov se	ve - se - lé	K ne-bu le - té.
4.	Ra-ja-ti	tu - di smé	Mo-je ser - cel

8. Na sprehodu.

Besede Fr. Ser. Cimperman-ove.

Allegretto

Vglasbil dr. B. Ipavec.

1. 2. glas.

1. Šker - ja-nec, kaj be-žiš iz tra-ve, Ne
več me ne po-znaš od la-ni, Ko
tó ne skri-vaj se pred má-no, Ne
dvi-gni se v vi-šá-ve jas-ne, Zver-

Glasovir.

pla-ši se, ti zna-nec moj! Saj né-mam zá-te jaz na - sta-ve, Ni-
hó-dil sem po - slu-šat te? Zdaj zo-pet so mi dne-vi da-ni, Da
bom ve-sé-lja ti ka-lil, Saj vém, dru-ží-co da iz - brá-no, In
gò-li in ve - sé-lo pój! Vži - váj-va sreč-na dne-ve kras-ne, O-

kár ne bé-ži pred me - nój! 2. Al'
ve-se-lil bi stá-bo se. 3. Za-
gnje-zde-ce si spet do - bíl. 4. Le
sta-ni le pri-ja-telj moj! 4. Le

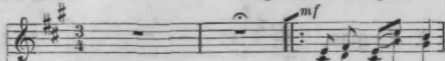
9. Pomlad.

Besede A. Praprotnik-ove.

Moderato

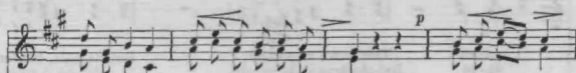
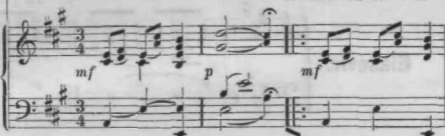
Vglasbil dr. B. Ipavec.

I. 2. glas.

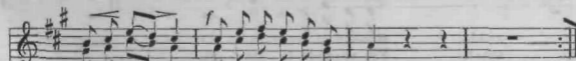

1. Po-mlad mi - la
2. Zdaj le hi - ti
3. Zra-ven tu - di

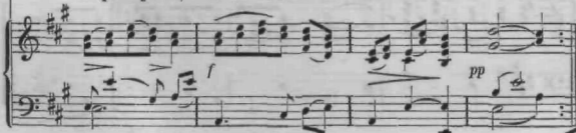
Glavovir.

Od-ke-ni-la Svoj ve-se-li nam je raj; Cvet-je kli-je,
Ven-ce vi-ti, O mla-di-na, zdaj je čas! Dan zbe-gu-je,
Ne za-mu-di Po-is-ka-ti duš-ni sad! Po-mlad i - de,

Ra-dost si - je, Ze-le-ní že vert in gaj.
Cvet vsah-nu - je, Kma-lu mi-ne rož-ni kras.
Zo-pet pri-de, Čas mla-do-sti le en - krat.

10. Górska cvetica.

Bezede Fr. Ser. Cimperman-ove.

Moderato

Vglasbil dr. B. Ipavec.

I. 2. glas.

1. Oj, cve - ti-ca, Ki sa-
2. Ti vo - njá-vo In di-
3. Tù na gô-ri Koj ob
4. Tù pom - lád-ni Vé-trec

Glasovir.

mí - ca
šá - vo
zò - ri
hlad - ni

Tam cvetès na gòri mi ;
Raj-sko krog se-bè puh-tiš ;
Soln-ce te ob-sé-va zé ;
V li-ce ti lju-bó pihljá ;

Res, da mala, Vendar
Ti v le - pò-ti in či-
O ve-čé-ru Pa v je-
Da ne vsahneš, In o-

za - la
stò - ti
zé - ru
mah-neš,

Gór-ska si cve-ti-ca ti!
Vsa ve-gé-la tù sto - jiš.
Ró - sa zbi-ra se za té.
Bla-gi dèž te o-krep - čá.

kras.

(Zadnje tri kitice glej Cimperman-ove pesni.)